

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת בוא השע"ח

מכת ארבה

הפּרַת הַטּוֹב לְכַלְבִּים!?

שְׁלוֹם יְלָדִים!

בְּשׁוֹבַע שְׁעֵבֶר דְּבַרְנוּ עַל מִדַּת הַפְּרַת הַטּוֹב שֶׁהִיְתָה לְמִשָּׁה רַבֵּנוּ, שֶׁלֹּא הִכָּה בְּיָאוֹר בְּגִלְל שֶׁהִיאֹוֹר שְׁמֵר עֲלָיו כִּשְׁהוּא הָיָה בְּתִיבָה.

בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבֹועַ שְׁלָנוּ, פִּרְשַׁת "בֹּא", אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים פְּעַם נּוֹסֶפֶת עַל מִדַּת הַפְּרַת הַטּוֹב, וְהַפְּעַם אִפְלוּ לְכַלְבִּים! הֵיכֵן?

לִפְנֵי מִכַּת הַבְּכוֹרוֹת כַּאֲשֶׁר מִשָּׂה רַבֵּנוּ הִזְהִיר אֶת פְּרַעָה, הוּא אָמַר לוֹ אֶת הַפְּסוֹק "וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרֵץ כָּלֵב לְשׁוֹנוֹ", חֲכָמֵינוּ לְמַדּוּ

מִכָּךְ שֶׁהַכָּלְבִּים לֹא פָּגְעוּ בְּעַם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן. וְאִיזָה שֶׁכָּר הַכָּלְבִּים מִקְבָּלִים עַל כָּךְ?

בְּפִרְשַׁת "מִשְׁפָּטִים" (שְׁנִקְרָא בְּעוֹד כַּמָּה שְׁבָתוֹת). יִשְׁנָה הַלְכָה עַל בִּשְׂר שְׂאִינוּ כָּשֶׁר, וְשֵׁם אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה "לְכָלֵב תִּשְׁלַכְנוּ אוֹתוֹ". הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת לָנוּ לָתֵת אֶת הַבִּשְׂר לְכָלֵב. לְמַדּוּ חֲכָמֵינוּ מִכָּאן שֶׁה' נּוֹתֵן שֶׁכָּר לְכָל בְּרִיָּה עַל מַעֲשֵׂיהָ הַטּוֹבִים, וְאִפְלוּ לְכָלֵב!

גַּם אֲנַחְנוּ נִלְמַד לְהַפִּיר טוֹבָה לְכָל מִי שֶׁעוֹשֶׂה לָנוּ טוֹב.

מעטה
שהיה 4

7 תפזורת

ערוץ מאיר
ילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

הגינה הזריזה

"כן, ברור שאני מכיר, והאמת שאני יודע מה לקנות לה. אבל זו 'חתיכת סיפור'. אני רוצה לעשות לה גינה קטנה..."

"נו, מצויין!", אמר נעם, "זה בדיוק מתאים לט'ו בשבט!"

"כן, רק שאני לא גנן וגם אבא שלי לא גנן, וחוץ מזה בוץ בחוץ והמשתלה רחוקה".

"טוב דובי, אני רואה שפרטת את כל הסיבות למה לא לקנות לאמא את המתנה שאתה רוצה. אתה בטוח שאתה באמת רוצה לקנות לה מתנה?"

"כן", אמר דובי חלושות.

"טוב", אמר נעם, "אז אין לי איך לעזור לך. אתה צריך לרצות בעצמך לעשות את זה. אתה הרי לא רוצה שאני אעשה את זה. זאת הרי המתנה שלך לאמא, לא שלי".

דובי היה ממש מבואס. הוא כל כך רצה לעשות לאמא גינה קטנה של פרחים שהיא אוהבת. הוא ידע בדיוק מה צריך לעשות, אבל פשוט לא היה לו כח. חלף שבוע והמועד של יום ההולדת של

"אבא, תזכיר לי מתי יש לאמא יום הולדת?", שאל דובי את אביו נעם.

"כמה פעמים צריך לומר לך... כבר 12 שנה שאתה שואל אותי את אותה שאלה".

"טוב, פעם אחרונה", ביקש דובי.

"לא! אני אתן לך רמז - זה קשור לעונה הזאת של השנה".

"לחורף? מה אמא קשורה לחורף?", תמה דובי.

"טוב, נו, ט'ו בשבט", נכנע אביו נעם.

"מה ט'ו בשבט? זה בכלל עוד חודש!", התפלא דובי על אביו.

"לא עוד חודש, עוד בדיוק שבועיים", דייק נעם.

"טוב", אמר דובי ועשה פרצוף קצת מסכן.

"למה אתה עושה את הפרצוף הזה?", שאל נעם.

"כי אין לי מושג מה לקנות לאמא".

"באמת אין לך מושג?", שאל נעם, "היא אמא שלך כבר 12 שנה, אתה לא חושב שאתה מכיר אותה מספיק כדי לדעת מה היא אוהבת?".

הסיפור באדיבות אתר "מידה טובה בפרשה"
"ואכלתם אותו בחיפזון..." -

פרשת השבוע מלמדת על **הזריזות**

להרחבה:

www.MIDATOVA.CO.IL • כל הזכויות שמורות

<<<

"אל תאמר וואללה אלא יאללה!", אמר לו ניר.
"צודק", אמר לו דובי. "תפוס לי את הילקוט, אני
אחזור עוד מעט".

"רגע! אנחנו אמורים לשחק עכשיו
פלייסטיישן!", צעק לו ניר.

"לא מעניין אותי פלייסטיישן", צעק דובי בריצה,
"יש לאמא שלי יום הולדת, אני חייב לעשות לה
גינה!"...

וכן באמת היה. דובי הבין שה"גינה" הגדולה
שרצה לעשות לאמא, דרשה ממנו בעיקר
רצון ומעט זמן. ואכן, ביום ההולדת של אמא
שלו השתילים הצבעוניים היו מוכנים למופת
בפתח הבית.

"יפה דובי!", אמר נעם לבן שלו. "את האמת? לא
האמתית שתעשה את זה".

"ראית מה זה?", השיב דובי לאביו בקריצה,
"קצת זריזות, והכל מסתדר..."

אמא ממש התקרב. כל אותו השבוע הלך דובי
עם תחושה ממש לא טובה, שהוא עצלן ולא
מספיק אוהב את אמא שלו.

יום אחד אחרי הלימודים בבית ספר, קפץ דובי
לבקר את ניר חבר שלו. בפתח הבית של ניר הוא
ראה גינה ממש ממש דומה לזו שדמיין לעשות
לאמא שלו. היו בה שלושה-ארבעה שתילים
צבעוניים, שנשתלו משני צידי פתח הבית.

"תגיד ניר, מאיפה העציצים האלה? יש לך מושג
כמה זה עלה?"

"מה כמה זה עלה. נראה לך שאני אשלם על
זה??", השיב ניר בתמיהה.

"אז... איך... מה... מאיפה עשית את זה?..",
הקשה דובי.

"מה הבעיה דובי. אתה מכיר את המשתלה ליד
הבית ספר? משם קניתי את השתילים. כולם
נכנסו לי בשקית של סופר מרקט ולא היו כבדים.
שאלתי מעדר מהשכנים, חפרתי כמה בורות
והכנסתי לתוכם את השתילים. צ'יק צ'ק. רבע
שעה כבר הייתה גינה חמודה".

"וואללה...", השיב דובי.

החיד"א ומוכר הגבינות

האונייה היתה בלב ים, הוא הגיע אל מקומו של החיד"א באונייה ודרש ממנו שייתן לו כתב-הכשר על הגבינות שלו.

כמובן, החיד"א לא היה יכול לתת הכשר על גבינות שאינו יודע מהיכן הגיעו וכיצד נוצרו, ולכן הוא סרב בתוקף. אך האיש האלים לא נרגע, ואיים על החיד"א שאם הוא לא ייתן לו הכשר על הגבינות, סופו לא יהיה טוב...

החיד"א ראה שחיינו בסכנה וידע שפיקוח נפש דוחה את כל התורה. "טוב, טוב, אכתוב לך כתב הכשר", אמר לאיש.

ואכן, החיד"א כתב אישור שהגבינות שמוכר האיש הזה, הינן כשרות ומצויינות, "יאכלו ענווים וישבעו". הרב הוסיף את חתימתו, וגם ציין את התאריך.

מוכר הגבינות היה מרוצה עד לשמיים... הוא הצליח להוציא בשקריו הכשר על הגבינות שלו. עכשיו הוא יוכל למכור אותן לכל היהודים שבכל אתר ואתר. לא סתם גבינות, גבינות בהכשר הרב החיד"א!

מה יהיה עכשיו? האם היהודים ייכשלו באכילת גבינות שאינן כשרות?

ילדים, שמעתם פעם על החיד"א? לא, זה לא היה איש שמספר חידות... החיד"א הם ראשי תיבות של אחד מחכמי ישראל הידועים, ששמו היה הרב **חיים יוסף דוד אזולאי**. הוא היה חכם ידוע, פוסק הלכות ומקובל ואף חיבר ספרים רבים מאוד.

הפעם נספר לכם סיפור על הרב חיד"א, שקשור לפרשת השבוע פרשת בוא.

החיד"א היה נוסע למסעות רחוקים כשד"ר ("שלוחא דרבנן" - כלומר שליח של חכמי ארץ ישראל לצרכי הקהילות בארץ). הסיפור שלנו נסוב סביב אחד ממסעותיו הרבים.

פעם אחת, הפליג הרב החיד"א בים לאיטליה. כמובן הוא לא הפליג באונייה פרטית אלא נסעו עמו אנשים נוספים. אחד מהנוסעים בספינה, היה אדם שהיה מוכר גבינות שרצה להביא את סחורתו לאיטליה, ולמכרה שם. הבעיה שלו היתה שלגבינות שלו לא היה הכשר, והוא ידע ששום יהודי לא יסכים לקנות גבינה ללא הכשר.

האיש היה אלים וחצוף, והוא החליט להכריח את הרב החיד"א לתת לו הכשר על גבינותיו! כאשר

מקרא ואחד תרגום". אולי החיד"א רצה לרמז לי שאסתכל בתרגום של הפסוק הזה?

הרב הוציא חומש, עיין בפרשת בוא ובתרגום אונקלוס שעל הפרשה. ואז לתדהמתו הוא גילה את האמת... בפרשת השבוע מופיע הפסוק "מתניכם חגורים ונעליכם ברגליכם", ובתרגום לארמית מופיע: "וְכַדְיִן תִּיְכָלוּן יְתֵה חַרְצִיכוֹן יְהוֹן אֲסִירִין מְסַיְכוֹן בְּרַגְלִיכוֹן...".

"עכשיו הבנתי!", חשב הרב, "המילה 'חרציון' שבתרגום דומה ל'חריצי גבינה', כלומר חתיכות של גבינה. ומה כתוב עליהם? 'יהון אסירין', יהיו אסורים!"...

מיד הורה הרב לאסור את האיש בבית הכלא של העיירה, ולאחר חקירה הודה מוכר הגבינות שאכן הוא הוציא מהחיד"א "כתב-הכשר" בשקר ובאימים...

כך, בחוכמתו הגדולה של החיד"א, הצליח לרמוז ממרחקים לרב העיירה שהגבינות אינן כשרות, ובכך להציל את היהודים מאכילת איסור.

מוכר הגבינות הגיע אל מחוז חפצו באיטליה, ומיד ניגש את רב העיירה. "שלום כבוד הרב! אני מוכר גבינות, הגעתי מארץ רחוקה ובידי גבינות מעולות וכשרות למהדרין. הנה כתב ההכשר מהרב המכובד החיד"א בכבודו ובעצמו!"

הרב התבונן בכתב ההכשר, ואכן התרשם ממנו מאוד. הכשר של החיד"א! גבינות מעולות כאלו יזכו בני העיירה שלו לאכול!

הרב כמעט ואישר את המשלוח, אבל לפתע צדה עינו שורה משונה בכתב-ההכשר. "רק רגע אחד. אני צריך לחשוב עוד קצת, לפני שאני מאשר לך סופית למכור את הגבינות בעיירה".

הרב התסכל בשורה בה היה כתוב התאריך. את התאריך ציין החיד"א כך: "...הכותב וחותם ביום ג לסדר **"וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים"** וגומר, בספר שמו"ת שנת תק"ח לפ"ח".

"משונה מאוד", חשב הרב, "מדוע כתב החיד"א 'בספר שמות', וכי איננו יודעים שהפסוק הזה נמצא בספר שמות?! ומדוע נכתבה המילה 'שמות' בראשי תיבות? מוזר ביותר!"

הרב חשב עוד קצת, ואז עלה בראשו רעיון. המילה שמו"ת היא ראשי תיבות של "שניים

שאלות בכרשה

1. מהם המכות שמופיעות בפרשת "בוא"?
2. באיזו מכה היתה "רוח קדים", ואיזו רוח זו?
3. על איזה חודש נאמר "החודש הזה לכם ראש חודשים"?
4. באיזו שעה היתה מכת בכורות?
5. כמה היו בני ישראל בצאתם ממצרים?
6. איזו מצווה חשובה ויומיומית מופיעה בסוף הפרשה?
7. היכן המקור לקריאת "הגדה של פסח" בפרשה?

חידת חדגא: מי היה הבכור הכי חשוב במצרים,
ובכל זאת הוא לא מת במכת הבכורות? (מובא ברש"י)

תפזורת

ב	ש	ח	י	ס	פ	ק	ז	ט	מ	י	ע	פ
מ	ד	ה	צ	ס	ל	י	ג	ת	ל	ו	ד	י
ש	ג	ת	י	ר	ק	ל	ט	ס	צ	מ	פ	א
ה	ב	ר	א	י	ש	צ	ע	ר	ח	ו	ז	ת
ו	מ	מ	ת	כ	מ	כ	ק	ק	ב	ב	ג	ד
ש	ה	ב	ב	כ	ז	ט	י	ע	ו	צ	ר	ט
ו	ו	ז	כ	ש	ו	ח	כ	ע	ס	ט	ע	ב
ב	ח	ג	ט	נ	ז	ז	פ	ת	ס	ט	נ	ג
ה	צ	ח	כ	ס	ה	ע	ר	פ	ל	ת	ז	פ
ט	ד	ט	פ	צ	ה	מ	ש	י	ק	ב	ו	ט
ו	ל	ל	כ	א	א	ט	ת	ל	י	ו	ט	ז
ז	ת	ת	ק	ב	ג	ב	י	י	ד	ש	ת	ק
ק	ט	ז	א	צ	פ	ד	ג	נ	ו	ר	ה	א
ק	ז	ת	י	י	י	ט	ב	ב	ש	ע	ז	ב
א	ת	ת	פ	ל	ק	צ	ק	ג	ר	צ	ג	ת
ח	ס	פ	כ	א	ו	ב	ת	ע	פ	נ	פ	מ

פרשת בא
ארבה
חושך
מכת בכורות
יציאת מצרים
קידוש החודש

פסח
מזוזה
תפילין
משה
אהרון
פרעה

חידת פולקע: התדעו היכן כתובים הקטעים שמסיימים את פרשת השבוע?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

בני: איך זה יכול להיות ש'צה על עם ישראל לשאול מהחפצים של המצרים, בלי להחזיר? זה לא גזל?

טליה: למדנו ש'ה הבטיח לאברהם אבינו שעם ישראל יקבל הרבה רכוש מצרים, ולכן משה צ'ה אותם לשאול כלי כסף ובגדים וכו'! יהיה להם הרבה רכוש!

בני: נכון ש'ה הבטיח לאברהם אבל האם זה אומר שמתר לגזול? הם בקשו בהשא'לה, לא במתנה!

נעמה: בני, השאלה שלך מאד מענינת. חז"ל מספרים לנו ספור בקשר לזה. פעם אחת, בימי אלכסנדר מקדון, הגיעו אליו בני ארץ מצרים וכביהם תביעה נגד עם ישראל: בתורה נאמר שעם ישראל שאל מהמצרים כלים ובגדים ולא החזיר אותם! לכן אנחנו דורשים שאלכסנדר מקדון יגזור על היהודים להחזיר את מה שהם לקחו!

טליה: אוי ואבוי, ומה קרה אחר כך?

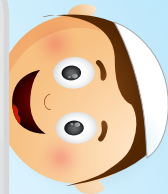
נעמה: אלכסנדר מקדון צ'ה על היהודים למצוא תשובה לתביעה החמורה. ה'ה שם יהודי אחד ששמו "גביהא בן פסיסא". הוא בקש רשות לענות להם, וכך היתה תשובתו: בתורה נאמר שעם ישראל ה'ה משעבד במצרים ארבע מאות ושלוששים שנה! אז גם אנחנו תובעים מהמצרים שיתנו לנו את השכר על כל העבודה הזאת! המצרים נבהלו מהתשובה הזכונה, וברחו...

בני: אה, אני מבין. עם ישראל בסך הכל קבל קצת מהשכר שה'ה מגיע לו על עבודתו הקשה במשך מאות השנים שהוא ה'ה במצרים...

יונתן

טליה

בני

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מוסיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...